Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2. 12. 2010, sen. zn. 29 NSČR 10/2009, ECLI:CZ:NS:2010:29.NSČR.10.2009.1

Číslo: 80/2011

Právní věta:

Není-li dlužník schopen využít pohledávky, které má za svými dlužníky k úhradě svých závazků, nepřihlíží se při úvaze o tom, zda dlužník je ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 a 2 insolvenčního zákona v úpadku ve formě platební neschopnosti, ani k výši těchto pohledávek.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 02.12.2010

Spisová značka: 29 NSCR 10/2009

Číslo rozhodnutí: 80

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Insolvence, Úpadek

Předpisy: § 141 IZ
§ 3 IZ

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Usnesením ze dne 26. 6. 2008 K r a j s k ý s o u d v Ostravě na základě insolvenčního návrhu věřitele S. I., a. s., ze dne 19. 3. 2008 zjistil úpadek dlužníka (bod I. výroku), ustanovil insolvenčního správce (bod II. výroku) a prohlásil konkurs na majetek dlužníka (bod III. výroku).

Soud vyšel z toho, že:

> *1) Dlužník se k insolvenčnímu návrhu v určené lhůtě nevyjádřil a nepředložil insolvenčnímu soudu seznam svého majetku, závazků a zaměstnanců (dále též jen „seznamy“), ač mu příslušná výzva byla doručena zvláštním způsobem dne 26. 5. 2008 a ač byl poučen o následcích nepředložení seznamů.*
>
> *2) Insolvenční navrhovatel doložil, že má vůči dlužníku splatnou a vykonatelnou pohledávku ve výši 331 448 Kč.*
>
> *3) Dalšími věřiteli dlužníka s pohledávkami po lhůtě splatnosti jsou: K. pojišťovna, a. s. (dále též jen „pojišťovna“), a Česká republika – Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových (dále též jen „stát“).*

Na tomto základě insolvenční soud uzavřel, že:

1) Insolvenční navrhovatel je aktivně legitimován k podání insolvenčního návrhu, který obsahoval náležitosti požadované ustanovením § 103 odst. 2 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona).

2) Insolvenční navrhovatel připojil v souladu s ustanovením § 105 insolvenčního zákona přihlášku své splatné pohledávky.

3) Dlužník je v úpadku ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 insolvenčního zákona, jelikož má více věřitelů a peněžité závazky po dobu delší 30 dnů po lhůtě splatnosti, které není schopen plnit.

4) V souladu s ustanovením § 3 odst. 2 písm. d) insolvenčního zákona se dále má za to, že dlužník není schopen plnit své peněžité závazky, jelikož nesplnil povinnost předložit seznamy uvedené v § 104 odst. 1 insolvenčního zákona, kterou mu uložil insolvenční soud.

5) O dlužníkově úpadku bylo rozhodnuto dle ustanovení § 136 insolvenčního zákona a s rozhodnutím o úpadku spojil insolvenční soud dle § 148 odst. 1 insolvenčního zákona i rozhodnutí o prohlášení konkursu, jelikož dlužník – ač poučen – nepodal návrh na povolení oddlužení.

K odvolání dlužníka V r c h n í so u d v Olomouci usnesením ze dne 22. 10. 2008 potvrdil usnesení soudu prvního stupně v bodech I. až III. výroku (první výrok) a v bodech IV. až X. odvolání odmítl (druhý výrok).

U potvrzujících výroků svého usnesení vyšel odvolací soud z ustanovení § 3 odst. 1 a 2, § 97 odst. 3, § 136 odst. 1, § 143 odst. 1 a § 148 odst. 1 insolvenčního zákona.

Přitom dovodil, že:

1) Insolvenční navrhovatel vskutku doložil svou splatnou pohledávku vzešlou z úvěrové smlouvy ze dne 21. 12. 1990, kterou s dlužníkem uzavřela jako věřitelka původně K. banka, a. s. (dále též jen „banka"), a to ve výši nejméně 318 700 Kč na jistině, s osmnáctiprocentním úrokem z prodlení od 12. 5. 1992.

K dlužníkově obraně odvolací soud dodal, že vznik a existenci svého závazku z titulu uvedené úvěrové smlouvy (včetně obou postupních smluv, na jejichž základě nabyl pohledávku insolvenční navrhovatel) dlužník nezpochybňuje, ani netvrdí, že by tato pohledávka plněním zcela zanikla.

To, že banka nevyužila zástavního práva, na existenci dlužníkova závazku ničeho nemění. Rozhodné není ani to, že nejde o pohledávku vykonatelnou (že platební rozkaz, jímž měla být pohledávka přiznána insolvenčnímu navrhovateli, případně není – jak udává dlužník – v právní moci), neboť pro dané řízení zcela postačuje, že jde o pohledávku splatnou nejméně od roku 1994, jejíž aktuální výše není v této fázi insolvenčního řízení právně významná.

2) Pohledávku vůči dlužníku doložily i pojišťovna a stát.

U pojišťovny jde o splatnou pohledávku ve výši 9884 Kč, vzešlou z pojistné smlouvy ze dne 29. 12. 1999, přiznanou pojišťovně vykonatelným platebním rozkazem Okresního soudu v Olomouci ze dne 8. 10. 2003, který nabyl právní moci dne 11. 5. 2004.

U státu jde o splatnou pohledávku ve výši nejméně 60 000 Kč, přiznanou státu rozsudkem

Okresního soudu v Olomouci ze dne 13. 3. 2001, který nabyl právní moci 14. 3. 2001. Pohledávky těchto věřitelů dlužník v odvolání nijak nezpochybnil.

3) Existence splatných pohledávek insolvenčního navrhovatele i dalších dvou věřitelů vůči dlužníku, jež jsou po dobu delší 30 dnů po lhůtě splatnosti, tak byla ke dni rozhodnutí soudu prvního stupně doložena (§ 3 odst. 1 insolvenčního zákona).

4) Dále bylo osvědčeno, že tyto závazky dlužník neplnil a neplní po dobu delší 3 měsíců (§ 3 odst. 1 písm. c/, odst. 2 písm. b/ insolvenčního zákona), tedy, že dlužník je v úpadku ve formě platební neschopnosti.

Soud prvního stupně proto nepochybil, jestliže dle ustanovení § 136 insolvenčního zákona rozhodl o úpadku dlužníka a spojil-li toto rozhodnutí (v souladu s ustanovením § 148 odst. 1 insolvenčního zákona) s rozhodnutím o prohlášení konkursu (dlužník je osoba, u které insolvenční zákon vylučuje řešení úpadku reorganizací a návrh na povolení oddlužení nepodal).

K výroku týkajícímu se insolvenčního správce odvolací soud uvedl, že proti osobě insolvenčního správce dlužník v odvolání ničeho nenamítal.

Dlužník podal proti potvrzujícímu výroku usnesení odvolacího soudu dovolání, jež má za přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, namítaje, že soudy nižších stupňů si neopatřily dostatek důkazů a zákonitě tak nesprávně posoudily existenci hmotněprávních podmínek pro prohlášení konkursu, a požaduje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Zásadní právní význam napadeného rozhodnutí přisuzuje dovolatel tomu, že se dostal do ekonomických obtíží v důsledku nesprávného postupu státních orgánů a vůči státu tak má pohledávku, která několikanásobně převyšuje nároky uplatněné insolvenčním navrhovatelem a tvrzené v době rozhodování soudu. Napadené rozhodnutí je podle dovolatele i v rozporu s hmotným právem.

Dovolací námitky pak dlužník soustřeďuje jednak proti závěru o existenci pohledávky insolvenčního navrhovatele, jednak proti závěru o existenci pohledávek dalších věřitelů. Konkrétně dlužník k těmto otázkám formuluje následující výhrady:

I. K pohledávce insolvenčního navrhovatele.

Dlužník potud vytýká soudům, že existenci pohledávky insolvenčního navrhovatele posoudily v rozporu s hmotným právem.

Přitom poukazuje na to, že v řízení o výkon rozhodnutí, vedeném vůči němu chybně u Okresního soudu v Olomouci, mu bylo chybně odebráno a zpeněženo vozidlo, sloužící jako zástava k zajištění pohledávky banky.

Odvolací soud kritizuje dovolatel za to, že k jeho tvrzením o protiprávnosti výkonu rozhodnutí nepřihlédl a žádné důkazy v tomto směru neprovedl.

Dále dovolatel tvrdí, že odvolací soud založil (nesprávně) závěr o existenci pohledávky insolvenčního navrhovatele na existenci pravomocného a vykonatelného platebního rozkazu, ačkoliv ten nebyl dovolateli doručen a dovolatel proti němu podal odpor (13. 5. 2008), na jehož základě Krajský soud v Ostravě nařídil jednání na 29. 1. 2009 (byť to bylo posléze odvoláno).

Škodu vzniklou nesprávným postupem státu při výkonu rozhodnutí uplatnil dovolatel u Okresního

soudu v Olomouci (věc je tam vedena pod sp. zn. 13 C 44/2005) ve výši 1 669 384 Kč s tříprocentním úrokem z prodlení od 24. 3. 1993 do 14. 7. 1994 a se šestnáctiprocentním úrokem z prodlení odst. 15. 7. 1994 do zaplacení a ve výši 80 190 000 Kč s úrokem z prodlení.

Tato škoda převyšuje výrazně pohledávku insolvenčního navrhovatele i dalších věřitelů.

II. K pohledávkám dalších věřitelů.

K pohledávce pojišťovny dovolatel uvádí, že o ní nevěděl, neboť mu nebylo doručeno žádné soudní rozhodnutí, přičemž má jít o pojistné za jedno z vozidel, které mu bylo odňato zmíněným výkonem rozhodnutí.
Také o pohledávce státu dovolatel tvrdí, že mu o ní není nic známo, že však jde o pohledávku zanedbatelnou v porovnání se škodou, kterou mu stát způsobil.

Dovolatel uzavírá, že ohledně těchto záležitostí si soudy neopatřily dostatek důkazů a zákonitě tak neprávně posoudily existenci hmotněprávních podmínek pro prohlášení konkursu.

Dovolatel dovolací argumentaci výslovně nepřipíná k žádnému z dovolacích důvodů taxativně vypočtených v § 241a odst. 2 a 3 o. s. ř., z obsahového hlediska je nicméně dovolání především kritikou správnosti právního posouzení věci odvolacím soudem, jíž je vyhrazen dovolací důvod uvedený v § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř.

N e j v y š š í s o u d dovolání zamítl.

Z o d ů v o d n ě n í :

Ustanovení občanského soudního řádu o přípustnosti dovolání jsou pro rozhodnutí vydaná v insolvenčním řízení přiměřeně aplikovatelná dle § 7 odst. 1 insolvenčního zákona.

Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (do 30. 6. 2009) se podává z bodu 12., části první, článku II. zákona č. 7/2009 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony.

Dovolatel napadá první (potvrzující) výrok usnesení odvolacího soudu jako celek (tedy včetně té jeho části, kterou odvolací soud potvrdil usnesení soudu prvního stupně ve výroku o ustanovení insolvenčního správce).

Dovolání proti té části výroku prvního napadeného usnesení, kterou odvolací soud potvrdil usnesení insolvenčního soudu ve výroku o ustanovení insolvenčního správce, není objektivně přípustné. Tomu, aby bylo možné založit přípustnosti dovolání podle ustanovení § 238a odst. 1 písm. a), odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., brání skutečnost, že usnesení soudu prvního stupně o ustanovení insolvenčního správce (ani usnesení odvolacího soudu je potvrzující) není usnesením „ve věci“ samé. Srov. k tomu shodně usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 1. 2009, sen. zn. 29 NSČR 4/2009 uveřejněné pod číslem 103/2009 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek.

Nejvyšší soud proto dovolání v tomto rozsahu bez dalšího odmítl podle § 243b odst. 5 o. s. ř., ve spojení s § 218 písm. c) o. s. ř. (dovolatel ostatně na téma tohoto výroku v dovolání ničeho netvrdil).

Dovolání proti té části prvního výroku napadeného usnesení, kterou odvolací soud potvrdil usnesení soudu prvního stupně ve výroku o zjištění dlužníkova úpadku a ve výroku o prohlášení konkursu na majetek dlužníka, shledává Nejvyšší soud přípustným podle ustanovení § 238a odst. 1 písm. a), odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. Zásadní právní význam napadeného usnesení přisuzuje mezím skutkové a právní argumentace, kterou má dlužník k dispozici v řízení o odvolání

proti usnesení, jímž insolvenční soud rozhodl na základě insolvenčního návrhu věřitele o úpadku dlužníka a (současně) o způsobu řešení tohoto úpadku. Potud jde o otázku dovolacím soudem beze zbytku nezodpovězenou.

S přihlédnutím k době vydání napadeného usnesení je pro další úvahy Nejvyššího soudu rozhodný především výklad insolvenčního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2007, tj. naposledy ve znění zákona č. 362/2007 Sb.

Nejvyšší soud se – v hranicích právních otázek vymezených dovoláním – zabýval nejprve tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný (podle obsahu dovolání) dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Podle ustanovení § 141 insolvenčního zákona proti rozhodnutí o úpadku vydanému na základě insolvenčního návrhu dlužníka není odvolání přípustné. Proti rozhodnutí o úpadku vydanému na základě insolvenčního návrhu věřitele se může odvolat pouze dlužník; odvoláním však lze namítat pouze to, že rozhodnutí o úpadku nemělo být vydáno proto, že úpadek není osvědčen, nebo proto, že tomu brání překážka stanovená v tomto zákoně. Ke skutečnostem, které nastaly nebo vznikly po vydání rozhodnutí soudu prvního stupně, se v odvolacím řízení nepřihlíží (odstavec 1). Je-li osvědčen úpadek dlužníka, není důvodem k tomu, aby odvolací soud zrušil nebo změnil rozhodnutí o úpadku, skutečnost, že insolvenční navrhovatel nedoložil, že má proti dlužníkovi splatnou pohledávku, ani skutečnost, že insolvenční navrhovatel v průběhu odvolacího řízení ztratil způsobilost být účastníkem řízení (odstavec 2).

Z pohledu takto nastaveného odvolacího přezkumu (k jeho podstatě srov. dále důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2010, sen. zn. 29 NSČR 30/2009, jež je veřejnosti k dispozici na webových stránkách Nejvyššího soudu) jsou samy o sobě právně bez významu námitky, jimiž dovolatel brojí proti závěru o doložení pohledávky insolvenčním navrhovatelem.

I kdyby totiž (až) v řízení o dlužníkově odvolání proti rozhodnutí o úpadku vydanému na základě insolvenčního návrhu věřitele vyšlo najevo, že insolvenční navrhovatel řádně nedoložil svou splatnou pohledávku vůči dlužníku (§ 105 insolvenčního zákona), nebylo by to důvodem pro změnu rozhodnutí o úpadku, jestliže by i tak bylo možné uzavřít (ve vazbě na osvědčené pohledávky dalších dlužníkových věřitelů, kteří se nestali insolvenčními navrhovateli), že dlužník je v úpadku (srov. shodně např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 10. 2010, sen. zn. 29 NSČR 17/2009, jež je veřejnosti k dispozici na webových stránkách Nejvyššího soudu).

Pro úplnost Nejvyšší soud dodává, že vytýká-li dovolatel odvolacímu soudu, že své rozhodnutí (nesprávně) založil na závěru, že pohledávka insolvenčního navrhovatele je pohledávkou vykonatelnou, pak kritizuje úsudek, který odvolací soud v této podobě neformuloval. Odvolací soud naopak výslovně neměl za rozhodné, zda jde o pohledávku vykonatelnou, nýbrž to, že jde o pohledávku splatnou nejméně od roku 1994, jejíž aktuální výše není v této fázi insolvenčního řízení právně významná.

Podle ustanovení § 3 insolvenčního zákona dále platí, že dlužník je v úpadku, jestliže má a) více věřitelů a b) peněžité závazky po dobu delší 30 dnů po lhůtě splatnosti a c) tyto závazky není schopen plnit (dále jen „platební neschopnost“) [odstavec 1]. Má se za to, že dlužník není schopen plnit své peněžité závazky, jestliže a) zastavil platby podstatné části svých peněžitých závazků, nebo b) je neplní po dobu delší 3 měsíců po lhůtě splatnosti, nebo c) není možné dosáhnout uspokojení

některé ze splatných peněžitých pohledávek vůči dlužníku výkonem rozhodnutí nebo exekucí, nebo d) nesplnil povinnost předložit seznamy uvedené v § 104 odst. 1, kterou mu uložil insolvenční soud (odstavec 2).

Vzhledem k tomu, že dlužníkův úpadek ve formě předlužení (§ 3 odst. 3 insolvenčního zákona) nebyl v řízení tvrzen ani osvědčován, je pro prověření správnosti napadeného usnesení určující, zda obstojí závěr odvolacího soudu, že dlužník je v úpadku ve formě platební neschopnosti.

V usnesení ze dne 27. 1. 2010, sen. zn. 29 NSČR 1/2008, uveřejněném pod číslem 96/2010 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, jakož i v usnesení ze dne 20. 5. 2010, sen. zn. 29 NSČR 22/2009 (jež je veřejnosti k dispozici na webových stránkách Nejvyššího soudu), na něž v podrobnostech odkazuje, dále Nejvyšší soud vysvětlil, že znak (ne)schopnosti dlužníka plnit peněžité závazky, které jsou po dobu delší třiceti dnů po lhůtě splatnosti (§ 3 odst. 1 písm. c/ insolvenčního zákona) může být již v rovině rozhodných skutečností obsažených v insolvenčním návrhu uplatněn tvrzením, z nějž lze usuzovat na některou z vyvratitelných domněnek obsažených v § 3 odst. 2 insolvenčního zákona.

K tomu lze dodat, že nebyly-li takové domněnky v průběhu insolvenčního řízení dlužníkem vyvráceny, pak osvědčují dlužníkovu neschopnost platit své splatné závazky (znak uvedený v § 3 odst. 1 písm. c/ insolvenčního zákona), nikoliv však existenci „více věřitelů“ dlužníka (znak uvedený v § 3 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona) ani existenci peněžitých závazků těchto věřitelů „po dobu delší 30 dnů po lhůtě splatnosti“ (znak uvedený v § 3 odst. 1 písm. b/ insolvenčního zákona).

Závěr o existenci pohledávky insolvenčního navrhovatele (jež je po lhůtě splatnosti od roku 1994) není pro účely naplnění znaku úpadku spočívajícího v mnohosti dlužníkových věřitelů s pohledávkami po lhůtě splatnosti vyvratitelný námitkou, že dlužníku bylo ve vykonávacím řízení vedeném nesprávně proti jeho osobě odebráno vozidlo sloužící jako zástava k zajištění pohledávky banky.

Jak v této souvislosti přiléhavě poznamenal odvolací soud, to, že banka nevyužila zástavního práva (nepřikročila k realizaci zástavního práva za účelem uspokojení zajištěné pohledávky), na existenci dlužníkova závazku ničeho nemění.

Závěr o existenci dalších věřitelů s pohledávkami po lhůtě splatnosti (pojišťovny a banky), pak nezpochybňuje dlužníkova obrana založená na argumentu, že o těchto pohledávkách nevěděl.

Na tomto základě lze mít za správný závěr odvolacího soudu, že dlužník má více věřitelů (nejméně tři) s peněžitými závazky po dobu delší 30 dnů po lhůtě splatnosti. Tím jsou osvědčeny znaky dlužníkova úpadku uvedené v § 3 odst. 1 písm. a) a b) insolvenčního zákona.

Vzhledem k tomu, že dlužník nesplnil povinnost uloženou mu insolvenčním soudem a nepředložil v řízení před soudy nižších stupňů seznamy uvedené v § 104 odst. 1 insolvenčního zákona, platila ohledně dalšího znaku dlužníkova úpadku uvedeného v § 3 odst. 1 písm. c) insolvenčního zákona, tedy ohledně dlužníkovy neschopnosti plnit výše popsané závazky, vyvratitelná domněnka uvedená v § 3 odst. 2 písm. d) insolvenčního zákona.

V řízení před soudem prvního stupně tato domněnka vyvrácena nebyla (dlužník se v tomto řízení proti insolvenčnímu návrhu nebránil; při obraně svých práv zůstal nečinný). Ani v odvolacím řízení pak dlužník nenabídl soudu žádné tvrzení či důkaz, na jehož základě by bylo možné uzavřít, že je schopen splatit výše popsané (v insolvenčním řízení osvědčené) závazky po lhůtě splatnosti.

Tvrzením způsobilým vyvrátit domněnku uvedenou v § 3 odst. 2 písm. d) insolvenčního zákona není v tomto ohledu ani dlužníkovo tvrzení, že má sám vůči státu pohledávku převyšující osvědčené pohledávky.

Není-li totiž dlužník schopen využít pohledávky, které má za svými dlužníky (zde tvrzenou pohledávku vůči státu), k úhradě svých závazků, nepřihlíží se při úvaze o tom, zda dlužník je v úpadku ve formě platební neschopnosti, ani k výši těchto pohledávek. Tento závěr, který Nejvyšší soud zformuloval již v konkursních souvislostech při výkladu § 1 odst. 2 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání (v usnesení ze dne 24. 9. 2003, sp. zn. 29 Odo 564/2001, uveřejněném pod číslem 83/2004 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek) se plně prosadí i při zkoumání dlužníkovy platební neschopnosti podle ustanovení § 3 odst. 1 a 2 insolvenčního zákona.

Obrana, že dlužník má sám pohledávku vůči státu, by byla způsobilá (při osvědčení takové pohledávky dlužníkem) eliminovat z úvah o jeho platební neschopnosti stát jako dalšího dlužníkova věřitele (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 5. 2004, sp. zn. 29 Odo 257/2002 uveřejněné pod číslem 53/2005 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, jehož závěry – byť formulované v poměrech podle zákona o konkursu a vyrovnání – jsou mutatis mutandis uplatnitelné i pro poměry založené insolvenčním zákonem). Taková obrana nicméně nevyvrací závěr o neschopnosti dlužníka uhradit pohledávky po lhůtě splatnosti insolvenčnímu navrhovateli a pojišťovně.

Právní posouzení věci odvolacím soudem je tudíž co do závěru o dlužníkově úpadku ve formě platební neschopnosti správné.

Výrok o prohlášení konkursu na majetek dlužníka je výrokem závislým na rozhodnutí o dlužníkově úpadku. Splnění jiných podmínek pro přijetí tohoto způsobu řešení dlužníkova úpadku (spočívajících jen ve vyloučení možnosti řešit dlužníkův úpadek reorganizací či oddlužením – srov. § 148 odst. 1 insolvenčního zákona) dovoláním zpochybněno není a také ve vztahu k tomuto výroku proto platí, že dovolání není opodstatněné.

Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají. Nejvyšší soud proto dovolání zamítl podle § 243b odst. 2, části věty před středníkem, o. s. ř.